

Stemning.

En Sommeraftens Himmel, luerød, kanted med violette Skyer. Under den det uhyre Hav, hvis fraadende Bølger sprøjter Skum over de kantede Sten, der funkler som blanke Diamanter under de sidste Solstraalers Skær. Varmt og dejligt nu, mens Solen er oppe, tungt, trist og øde, naar den gaar ned. Ingen Træer, ingen Buske, kun grimt, stridt Marehalm i sparsomme Totter spredt rundt paa Klitterne. Ingen Fuglesang, ingen Menneskers Stemmer, tyst som i en Ørken. Havets Drøn glider ensformigt ind i Tavsheden, taktfast dør det bort, og kommer igen, næsten uden at det mærkes. Saa er der det prægtige Sand, der er finere end Fløj og blødere end Dun.

Saaledes er Vesterhavets Sceneri.

En sildig Eftermiddagsstund havde jeg begivet mig paa Vandring; jeg havde gaaet et Par Mil og følte mig træt, saa lagde jeg mig til Hvile i Sandet.

Det er en Nydelse, saaledes at ligge ganske stille og se paa de drivende Vandmasser med det flossede, inuglette Skum. Jeg holder af den Stemning, det giver, den, hvor man ikke elsker, ikke længes og ikke mindes, og — gør det alligevel, men vagt og utydeligt, lige som langt borte eller dybt, dybt inde. Jeg holder af den dovne Ro, det giver, af den Taage, det lægger over ens Tanker, af den velgørende Fred, det fører med sig; jeg er lykkelig, saa længe det varer. Men skal jeg rejse mig og gaa bort, da er Tryllet forbi.

Den Eftermiddag kneb det svært for mig at faa rystet Dorskheden af mig. Flere Gange havde jeg forsøgt derpaa, men bestandig var jeg falden tilbage igen i den døsige Drøm, jeg ikke kunde slippe. Da hørte jeg pludselig en sagte murrende Graad, der fik mig til resolut at hæve mit Hoved. Forundret saa jeg mig om uden at kunne faa Øje paa noget levende Væsen. Ærgerlig over at blive forstyrret, vilde jeg atter lægge mig mageligt til Rette, da heftige Ord, som fra et Menneske, der helt har tabt Herredømmet over sig selv, naaede mit Øre.

Jeg sprang op og saa mig om. Bag mig var der Rækker af Klitter, og ind imellem dem Fordybninger, en Slags Dale, der laa i fuldkomment Læ, helt skjult for Yderverdenen. Stemmerne kom fra den Fordybning, der var bag ved den Klit, hvor jeg laa. De, der opholdt sig der inde, maatte være komne ind, før jeg havde indtaget min Plads uden for, kunde altsaa ikke vide, at de havde et ufrivilligt Vidne til deres tæte à tæte.

Jeg tænkte paa at gøre en Støj for at advare dem, men saa hørte jeg nogen græde.

Mon det skulde være en, der var bleven syg? Jeg kunde maaske hjælpe. Jeg begyndte allerede at klatre op ad Klitten, men stansede paa Halvvejen. Nu var det atter den ophidsede Stemme, der talte:

„Du maa, Du skal! Hører Du, Anna, jeg kan ikke holde det ud. Jeg véd ikke, hvordan det er fat med mig i Dag! Jeg bliver gal, hvis Du ikke vil. Jeg elsker dig, jeg elsker dig over alt i Verden. Og Du — Du, vi bliver jo snart Mand og Kone, det gør ikke noget, jeg forsikrer dig, jeg beder dig.“

„Gerhard, Gerhard,“ lød det nu i en

bønlig, ængstelig Tone, „slip mig, hører Du, er Du fra Forstanden.“

Jeg kunde ikke forstaa mere, Stemmen blev borte i Graad.

Saa var det atter ham, der tog fat, stormende og lidenskabeligt uden at ænse den rørende Angst, der var i hendes Bøn. Ordene blev mer og mer utydelige, men af hendes Kjoles Raslen, af de stødvise Bevægelser og den fortvivlede Graad gættede jeg mig til, at hun gjorde Modstand.

Men hvor længe vilde hun kunne staa imod?

Jeg havde genkendt Stemmerne som tilhørende et Par unge Forlovede, der boede paa samme Hotel som jeg. De var af god Familie, hinanden meget hengivne, men — unge, meget unge, især han. Fik han nu sin Vilje med hende, var det ikke godt at beregne, hvorledes Forholdet vilde blive imellem dem i Fremtiden. Det gjorde mig ondt for den stakkels Pige, der trods sin ærlige Kamp sikkert vilde ende med at bukke under; og hvor dyrt kunde hun ikke komme til at betale denne Times Lyst! Vidste jeg dog saa bestemt, at det hele kun var en Øjeblikkets Stemning, fremkaldt af Ensomheden, Ødet, den lune Sommeraftens Fred! En Støj udefra, et Menneskes Tilsynkomst, og Rusen vilde være forbi, hun vilde være reddet.

Skulde jeg spille Forsyn for dem? Endnu stod jeg raadvild. Hvad kom til syvende og sidst disse fremmede Menneskers Skæbne mig ved?

Da hørte jeg paa en Gang en Lyd, som af noget tungt, der faldt til Jorden. Uvilkaarligt greb jeg en tyk Stok, der laa ved min Side, og slog et stærkt Slag med den paa en Sten. Stokken splintredes, men de to der inde havde forstaaet min Advarsel: et Skrig, en Ed, en Kjoles Raslen, — saa blev der stille.

Jeg ventede i Spænding et Par Minuter. Saa saa jeg dem, komme Haand i Haand ud fra deres Skjul. Deres Ansigter var røde og ophidsede, og de holdt Øjnene stift heftede paa Jorden; de opdagede ikke mig, der var traadt til Side.

Da de var gaaet et lille Stykke, stod de pludseligt stille. Hun lagde sine Arme om hans Hals. Jeg kunde tydeligt skelne hendes Træk i det sidste, gyldne Sollys: først søgte hun lidt ængsteligt op til hans Øjne, saa bredte der sig et varmt, lykkeligt Smil over hele hendes Ansigt. Som efter en stiltiende Overenskomst bøjede de sig begge ind mod hinanden i et Kys, et Øjeblik efter fløj de af Sted som et Par kaade Børn, lige som om Jorden brændte under deres Fødder paa det Sted, der nær kunde være bleven deres Kærligheds Grav.

I samme Nu svandt det sidste Solskær ned bag de bakkede Klitter; øde trist og koldt laa det vældige Hav. R. S.

Ædelt Vildt.

En Kvindes Roman. Af Ida Boy-Ed.

Og i Marianes stakkels forpinte Sjel faldt hans Ord som en himmelsk Forløsning. Med en hellig Gysen lagde hun sit Hoved til hans Bryst, og hvad hans Læber stammede, gentog hans Hjertes lydelige Slag.

„Jeg vil høre det“, hviskede han, „jeg maa høre det! Jeg har jo saa længe smægtet derefter. Elsker du mig, Mariane?“

Hun løftede sit Ansigt i Vejret og saa paa ham. Hele hans Kæmpeskikkelse sitrede. Saaledes kan kun den alt forglemmende Lidenskab se ud. Og førend hendes Læber havde udtalt det længselsfuldt ventede Ord, lukkede han dem med sin Mund.

„Var det saa svært“, spurgte han efter lang, betydningsfuld Tavshed, „var det da saa svært for dig at flygte til dette Tilflugtssted? Syntes min Arm dig ikke stærk nok?“

Mariane trykkede sig op til ham, smilende og med taarefyldte Øjne.

„Nu er jeg her jo! Spørg ikke mere. Vi vil kun se fremad, kun fremad. Ak Lothar, Efteraaret er saa nær!“

De saa paa hinanden, de vidste, at den korte Sommer, der endnu var dem forundt, vilde blive rigere end mangt et Foraar.

„Mit Barn — Lothar, vort Barn!“ udbrød Mariane; „hvad mon Otilie vil sige?“

Hun blev blussende rød over hele Ansigtet. Lothar smilede.

„Dersom jeg kender Otilie ret“, sagde han, „vil hun glæde sig. Den kære Pige — der endogsaa vilde gifte sig med Baronon! Naa, det vil hun let lade sig snakke fra.“

„Lad os gaa over til hende!“

Arm i Arm gik de igennem Værelset, bankede paa Otilies Dør, men fik intet Svar.

„Hvad skal det betyde . . . det er da umuligt, at hun allerede kan sove“, sagde Mariane angst, „Klokken kan næppe være ti. Otilie!“

Intet Svar. Fru Mariane aabnede Døren. Værelset var mørkt. Otilie var ikke derinde.

„Saa er hun i Biblioteket“, mente Lothar, „det foresvæver mig dunkelt, som om Anna sagde noget saadant.“

De gik over i Korridoren. Tjenestefolkene saa gennem Ruden i Køkkendøren, at deres Herskab gik med hinanden under Armen lige som Kærestefolk, og havde sikkert gjort deres Bemærkninger derover, hvis ikke Annas Nærværelse havde forhindret det; hun taalte ikke sligt.

For Anna selv var det en bitter Krænkelse, at her aabenbart foregik noget, som hendes Frue ikke behøvede hendes Hjælp til.

Mariane aabnede sagte Døren til Biblioteket, saa sagte, at de der inde ikke hørte det, lige saa lidt som de mærkede, at Mariane og Professoren blev staaende og lyttede i nogle Øjeblikke i den smalle Døraabning.

„Vær kun rolig, elskede, aa, fortvivl blot ikke! Jeg rejser allerede i Morgen — for evigt — langt bort herfra — til et vildt fremmed Land. Og naar Du saa hører, at jeg er død, tænk da en Gang imellem paa mig og al din Lykke; thi Du vil blive lykkelig, og Du maa blive det. Det kan ikke være andet, din barnlige Kærlighed bliver nok belønnet. Baronon vil bære dig paa Hænderne. Aa, men saadan som jeg kan han dog ikke elske dig! Glem mig, Otilie, glem mig! Men naar jeg er død, saa tænker Du igen paa den stakkels Alfred, ikke sandt?“

Otilie hulkede, som om hendes Hjerte skulde bryde, og bøjede sig forover, saa Taarerne faldt paa hans Haar.

„Jeg vil altid tænke paa dig, tænke paa dig baade Dag og Nat“, klagede hun.

„Det maa Du ikke — det kan ikke gaa an — jeg rejser bort herfra . . .“

Mariane trak sig dybt rystet tilbage.